

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

[Του Ζωρζ Κουρτελίν]

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΜΕ... ΑΝΤΙΑΛΗΨΙ !

υνήγησα τὸν φίλο μου Μπρελόκ. Ἦταν πολὺ στενοχωρημένος.

— Τι ἔπαθες Μπρελόκ ; Σοῦ συνέβη κανένα δυστύχημα ; Φαίνεται πολὺ μελαγχολικός.

Μοῦ ἀπήντησε :

— "Ἀφῆσέ με ! Πάρ' ὀλίγο νὰ πάω στὴ φυλακὴ.

Ἔπρεπε ὅτι εἶχε διαπράξει ἐγκλημα. Ἐκεῖνος ἐμάντευσε τὴ σκέψι μου καὶ συνεπλήρωσε :

— Εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῆς τί μοῦ συνέβη. Ἐκινδύνεψα νὰ πάω στὴ φυλακὴ γιὰ ἓνα ρολοῖ, ποῦ βρῆκα καὶ τὸ παρέδωσα στὴν ἀστυνομία σὰν τίμιος ἄνθρωπος... Εἶνε ἀνήκουστο, φίλε μου ! Εἶμαι τόσος ταραγμένος, ὥστε δὲν μπορῶ ἀκόμη νὰ μιλήσω... Θὰ κρίνης μόνος σου, ὅταν μάθῃς τὴν ἱστορία αὐτῆ... Εἶσαι ἐλεύθερος ;

— Βεβαίως.

— Τότε ἀκούσε με καὶ κῦτάξε νὰ ὠφελῆθῃς ἀπ' τὴν ἱστορία μου. Θὰ εἶνε ἓνα καλὸ μάθημα γιὰ σένα. Βρῆκα λοιπὸν χτῆς τῆ νύχτα ἓνα ὠραῖο χρυσοῦ ρολοῖ, μὲ σύμπλεγμα ἀπὸ πλατίνια, στὸ πεζοδρόμιο τῆς λεωφόρου Σαιν—Μισέλ. Τὸ πρῶτὸ στῆς ἐννέα παρουσιάσθηκα στὸ τμήμα τῆς ὁδοῦ Ντυπερὲ κ' ἐζήτησα νὰ μιλήσω στὸ κύριο ἀστυνόμο. Τὸν βρῆκα στὸ γραφεῖό του. Ἐπῆνε τὸν καφέ του καὶ οὔτε κἀν μὲ ἐχαίρετης. Μοῦ εἶπε μόνον ψυχρῶς :

— Τι ζητεῖτε ;

Ἀπήντησα μὲ τρόπον ἀνθρώπου ποῦ κάνει τὸ καθήκόν του :

— Κύριε ἀστυνόμο, ἦρθα νὰ σὰς παραδώσω ἓνα ρολοῖ χρυσοῦ ποῦ βρῆκα τῆ νύχτα καί...

Δὲν μ' ἀφῆσε ὅμως νὰ συνεχίσω. Εἶπε μ' ἓνα τρόπο παράξενο :

— Ἐνα χρυσοῦ ρολοῖ ; ...

Κι' ἐφώνησε συγχρόνως σὲ δύο χωροφύλακες, οἱ ὅποιοι ἔπαιζαν πικέτο στὸ διπλανὸ δωμάτιο :

— Κλείστε τὴν πόρτα ἐοῖσις ! Ἐδῶ δὲν εἶνε δρόμος !

Ὅταν ἔκλεισαν τὴ πόρτα, ὁ κ. ἀστυνόμος ἐστράφη πάλι σ' ἐμένα καὶ μοῦ εἶπε :

— Γιὰ νὰ ἰδῶ.

Τοῦθῶσα στὰ χέρια του τὸ ρολοῖ κ' ἄρχισε νὰ τὸ ἐξετάζῃ. Τὸ ἐμύρισε, τὸ ἐκούρντισε καὶ τὸ ἐτοποθέτησε τέλος πάνω στὸ τραπέζι.

— Ναι, εἶπε τέλος μὲ σοβαρὸ ὕφος, εἶνε ρολοῖ.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία.

Κατόπιν τὸ ἐκλείδωσε σ' ἓνα μεγάλο κιβώτιο.

Ἐγὼ τὸν παρακολουθοῦσα μ' ἀπορία.

— Ποῦ εὐρήχανε αὐτὸ τὸ πολύτιμο ἀντικείμενο ; μὲ ἐρώτησε.

— Στὴν λεωφόρο Σαιν—Μισέλ, ἀπήντησα. Στὴ γωνία τοῦ δρόμου.

— Ποῦ ἀκριβῶς ; Εἰς τὸ πεζοδρόμιο ;

— Μάλιστα.

— Αὐτὸ εἶνε πολὺ περιεργο, μοῦ εἶπε τότε, καὶ μ' ἐκῦτταξε μὲ τρόπο ὑποπτο. Οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀφήνουν τὰ ρολοῖα τους σὰ πεζοδρόμια...

— Μὰ ξέρετε δὲν... ἐπιθύρσια.

— Ἀρκεῖ. Δὲν θέλω παρατηρήσεις. Σέρω τὴ δουλειά μου, διέκοψε μὲ θυμὸ ὁ κ. ἀστυνόμος.

Ἐσιώπησα.

Ἐκεῖνος ἐπανελάβε.

— Πῶς ὀνομάζεσθε ;

— Ἰωάννης Μπρελόκ.

— Ποῦ κατοικεῖτε ;

— Στὴν πλατεία Μονσῶ 26.

— Τὸ ἐπάγγελμά σας ;

— Εἰσοδηματίας.

— Τι ὥρα βρήκατε αὐτὸ τὸ ρολοῖ ;

— Μὰ θὰ ἦταν τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα,

— Σὰς συχαίρω ! μοῦ εἶπεν τότε εἰρωνικῶς ὁ κ. ἀστυνόμος. Βλέπω ὅτι δὲν κοιμάσθε νωρίς. Δὲν ζῆτε κανονικά.

— Ζῶ ὅπως μ' ἀρέσει, ἀπήντησα.

— Ναι ἴσως... Ἀλλὰ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σὰς ρωτήσω τί ἐξητοῦσατε σταῖς τρεῖς τὸ πρῶτὸ στοὺς δρόμους καὶ μάλιστα στὴν λεωφόρο Σαιν Μισέλ, ἀφοῦ κατοικεῖτε στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ Παρισιῶς;... Δηλαδή, λέτε πῶς κατοικεῖτε...

— Τι θὰ πῆ λέω ; Δὲν μὲ πεστεύετε ; Λέω τὴν ἀλήθεια.

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε. Σὰς παρακαλῶ ὅμως νὰ μὴν ἀλλάξετε κουβέντα καὶ ν' ἀπαντᾶτε εὐγενῶς στῆς ἐρωτήσεις μου. Σὰς ἐρωτῶ : Τι ἐγυρεύατε ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι σας στῆς τρεῖς ;

Τοῦ ἀπήντησα ὅτι, εἶχα περάσει τὴ βραδυὰ στὸ σπίτι μᾶς κυρίας.

— Πῶς τὴν λένε ; μὲ ρώτησε καὶ ἑτάβηξε

ἓνα σημειωματάριο ἀπὸ τὴν τσέπη του.

— Δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ τ' ὄνομά της. Εἶνε... παντρεμένη.

— Μὲ ποιὸν ;

— Εἶνε γυναίκα ἐνὸς φαρμακοποιοῦ.

— Πῶς ὀνομάζεται ;

Ἐθύμωσα.

— Γιὰ νὰ σὰς πῶ ! εἶπα.

Δὲν σὰς ἐνδιαφέρει αὐτὴ ἡ λεπτομέρεια. Ὁ ἀστυνόμος μὲ ἀγριοκῦτταξε.

— Σὲ μένα μιλάτε ἔτσι ; ρώτησε.

— Σὲ σὰς, φυσικά, εἶπα.

Αὐτὸς ὠχρίασε.

— Εἶσθε αὐθάδης, μοῦ φώναξε θυμωμένος.

Κ' ἐπειτα συνεπλήρωσε μὲ περιεργο τρόπο :

— Κάπου σὰς ἔχω ἰδεῖ ἑοῦς...

— Ἐμένα ;

— Ναι. Ἡ φυσιογνωμία σας μοῦ ἐνθουμίζει κάποιον...

Καὶ προσέθεσε :

— Δὲν κατεδικάσθητε ποτέ ;

— Καὶ σεῖς ; εἶπα κ' ἐγὼ ὠργισμένος.

— Εἶσθε αὐθιδέστατος ! οὐβλιάζε αὐτός.

— Καὶ σεῖς εἶσθε ἓνας ἠλίθιος !

Ἐνόμισα πειὰ πῶς ἔφθασε ἡ τελευταία στιγμή μου, μὲ τὴ βροσιὰ ποῦ ξεστόμισα.

— Τι εἶπακε ; ἐβρυχήθη πάλιν ὁ κ. ἀστυνόμος.

Ἦταν κατακόκκινος πειὰ καὶ τὰ μάτια του πετοῦσαν φωτιῆς ἀπὸ τὸ θυμὸ. Οὐβλιάζε :

— Θὰ σὰς στείλω στὴ φυλακὴ, ἀκούτε ; Εἶσθε αὐθάδης καὶ προσβάλατε τὴν ἐξουσία. Προσβάλατε τοὺς νόμους καὶ θὰ τιμωρηθῆτε !

Ἐχῆυτσε ἐπειτα τὸ χέρι του πάνω στὸ τραπέζι καὶ φώναξε :

— Μήπως ξέρω ποιὸς εἶσθε ; Λέτε πῶς τὸ ὄνομά σας εἶνε Μπρελόκ. Ποῖός μοῦ τὸ ἀποδεικνύει ; Λέτε πῶς εἶσθε εἰσοδηματίας ! Ποῦ τὸ ξέρω ; Ποῦ εἶνε τα εἰσοδήματά σας ;

Ἐγὼ νομίζω πῶς εἶσθε ὑποπτος. Ποῖός μὲ βεβαίωνει πῶς δὲν τὸ κλέψατε αὐτὸ τὸ ρολοῖ ; Ὅριστε μας !

— Τὸ ἔκλεψα ! ἐπιθύρσια ἐκκληκτος.

— Ναι... Σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι εἶσθε ὑποπτο ὑποκείμενο...

Ἐκίλευσε τοὺς χωροφύλακες.

— Νὰ φάξετε τῆς τσέπες αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ! Ὁ ἄνθρωπος ἤμουν ἐγὼ.

Μὲ ἐγδυσαν καὶ μὲ ἐξέτασαν λεπτομερῶς.

— Μὰς κάνετε τὸν ἔξυμνο, εἶπε ὁ ἀστυνόμος.

Τώρα θὰ ἰδῆτε. Ἀκούς αὐθάδεια !

Μ' ἐκράτησαν δύο ὥρες καὶ ἀκουσα διάφορες βρισιές. Μὲ ψαχούλευαν, μὲ πασπάτευαν, μὲ γύριζαν ἀπὸ δῶ κ' ἀπὸ κεῖ, μὲ κῦτταζαν κατόματα, μοῦ πῆραν τὰ σιγάρα ἀπὸ τὴν τσέπη, μοῦσχισαν τὸ πανταλόνι !...

Κατὰ τὸ πρῶτὸ πίστεψαν πῶς ἤμουν ὁ Μπρελόκ καὶ μ' ἀφῆσαν ἐλεύθερο.

— Τραβᾶτε στὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ μὰς συμπαθᾶτε !

Μοῦρθε νὰ ριχτῶ καὶ νὰ δαγκώσω τὸν ἀστυνόμο στὸ λαρῦγγι. Θάχα ὅμως καινούργιες σκοτούρες καὶ τὸ ἔκοψα λάσπη. Ἄν ἐνανύρω ρολοῖ στὸ δρόμο, φίλε μου, θὰ τὸ φάω, θὰ τὸ καταπιῶ, παρὰ νὰ τὸ πάω στὴν ἀστυνομία !

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΚΑΛΗ ΝΥΧΤΑ

Καλή σου νύχτα, ἀγάπη μου,
γλυκὰ-γλυκὰ κοιμήσου,
στὸν ὕπνο σου ἄς μὴν ἐρθουνε
οἱ πόνοι κ' οἱ καῦμοί σου.

Καλή σου νύχτα, ἀγάπη μου,
καὶ ἄρθη ἓνα μελίσσι,
ἀπὸ ἀγγελοῦδια ὀλόλευκα
νὰ σὲ γλυκοκοιμήσῃ

Καλή σου νύχτα, ἀγάπη μου,
κ' ὄνειρα σὰν τὸ μέλι
κ' ὄσο γὰρ μένα, ἀγάπη μου,
ἄς εἶναι ! Τί σε μέλλει.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

